

Sygn. akt III U 404/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2014r.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce Wydział III

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Bożena Bielska

Protokolant: sekr. sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 lutego 2014r. w O.

sprawy z odwołania J. M. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w zw. z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania J. M. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 16 stycznia 2013 r. **nr** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje J. M. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od dnia 01 lutego 2013 roku do dnia 31 marca 2014 roku,
2. w pozostałym zakresie odwołanie oddala,
3. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16.01.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił J. M. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji J. M. (1) wskazała, że w 2009r. uległa wypadkowi przy pracy, doznając urazu kręgosłupa i od tego czasu leczy się oraz pobierała rentę, którą wstrzymano jej w 2013r.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie wskazując, że Komisja Lekarska ZUS nie uznała J. M. (1) za niezdolną do pracy.

Ostatecznie odwołująca wносиła o przyznanie jej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 01.02.2013r. do 31.10.2014r.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Decyzją ZUS z dnia 27.08.2010r. przyznano J. M. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Świadczenie to zostało jej przyznane na okres do 31.03.2014r.

W dniu 6.11.2012r. ubezpieczona zwróciła się do ZUS z wnioskiem o ponowne ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z uwagi na pogorszenie się stanu zdrowia.

W toku rozpoznawania tego wniosku Lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 4.12.2012r. uznał, że odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy do 31.12.2014r. a za datę powstania tej niezdolności przyjął 1.09.2012r. Ponadto lekarz orzecznik uznał, że całkowita niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy.

W związku z zgłoszeniem zarzutu wadliwości w/w orzeczenia Lekarza orzecznika sprawa J. M. (1) została przekazana do rozpatrzenia Komisji Lekarskiej ZUS.

Orzeczeniem z dnia 8.01.2013r. Komisja Lekarska ZUS uznała, że J. M. (1) nie jest niezdolna do pracy i nie jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W konsekwencji organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 16.01.2013r. wstrzymał J. M. (1) od 01.02.2013r. wypłatę renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oraz odmówił jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres.

W ocenie Sądu odwołanie J. M. (2) jest zasadne w zakresie żądania przyznania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 01.02.2013r. do 31.03.2014r.

Brak jest natomiast podstaw do uwzględnienia odwołania w części dalej idącej, tj. żądania przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oraz w części dotyczącej przyznania renty na dalszy okres.

Zgodnie z art. 6 ust 1 pkt 6 i art. 17 ustawy z dnia 20 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust 1-3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolna do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W świetle powyższych przepisów zasadność odwołania J. M. (1) była uzależniona od ustalenia, czy jest ona osobą niezdolną do pracy, ewentualnego charakteru tej niezdolności oraz czy niezdolność ta pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd w celu ustalenia tych okoliczności postanowieniem z dnia 22.02.2013r. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii, ortopedii oraz chirurgii jako właściwych ze względu na schorzenia odwołującej.

Biegli sądowi z zakresu ortopedii (J. S.) chirurgii (B. P.) oraz neurologii (M. B.) po przeprowadzeniu badania odwołującej oraz zapoznaniu się z jej dokumentacją medyczną rozpoznali u niej zespół bólowo-korzeniowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego, stan po operacji z powodu dyskopatii na poziomie L5/S1 w 2009r. oraz przebyty zawał mięśnia sercowego leczony założeniem stentu naczyniowego (...) i nadciśnienie tętnicze.

Zdaniem biegłych aktualny stopień zaawansowania schorzeń kręgosłupa daje podstawy do orzeczenia częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 3.03.2009r. do 31.03.2014r.

W uzasadnieniu swojego stanowiska biegli podali, iż z powodu przewlekłego zespołu bólowo-korzeniowego kręgosłupa 1-s powstałego w związku z wypadkiem przy pracy w nocy z 2 na 3 marca 2009r., badana jest częściowo niezdolna do pracy do 31.03.2014r. Biegli wskazali, że podczas przeprowadzonego przez Lekarza Orzecznika ZUS badania stwierdzono u odwołującej objawy o charakterze korzeniowym. Także biegli podczas badania podmiotowego odwołującej stwierdzili odchylenia w stanie przedmiotowym, polegające na dodatnim objawie L.'a przy kącie 80 stopni po stronie lewej, stwierdzili także odruch kolanowy słabszy niż z kończyny dolnej prawej, lewy odruch skokowy zniesiony, zaburzenia czucia o charakterze korzeniowym z zakresu korzenia S1, utrudniony chód z utykaniem na kończynę dolną lewą, ruchomość TH-L-S ograniczoną bólowo - do przodu i boku lewego, (...) 35 cm.

Do powyższej opinii organ rentowy nie wnosił zastrzeżeń (pismo z dnia 27.05.2013r.).

J. M. (1) na rozprawie w dniu 19.06.2013r. oświadczyła zaś, że domaga się przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia faktycznego wstrzymania wypłaty renty do października 2014r.

Sąd ze względu na powyższe dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłych celem wskazania, czy są podstawy do stwierdzenia u odwołującej całkowitej niezdolności do pracy i na jaki okres.

W opinii z dnia 31.10.2013r. biegły ortopeda (J. S.) oraz neurolog (M. B.) po ponownej analizie akt sprawy oraz dokumentacji medycznej odwołującej podtrzymali swoje stanowisko wyrażone w poprzedniej opinii. Biegli w dalszym ciągu wskazywali, że odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia wstrzymania renty do dnia 31.03.2014r.

Zdaniem biegłych nie ma podstaw do uznania odwołującej za całkowicie niezdolną do pracy w związku z wypadkiem w pracy, gdyż ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby jej stan zdrowia pogorszył się, czyniąc ją całkowicie niezdolną do pracy. W ocenie biegłych stwierdzone przez nich odchylenia powodują u odwołującej naruszenie sprawności narządu ruchu w stopniu kwalifikującym do częściowej niezdolności do pracy.

J. M. (1) do tej opinii nie wносиła zastrzeżeń.

Organ rentowy pismem z dnia 3.01.2014r. wniósł natomiast o dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych z zakresu ortopedii i neurologii. W uzasadnieniu ZUS stwierdził, że biegli w opinii nie wskazali, jakie objawy chorobowe naruszają sprawność organizmu badanej w stopniu powodującym jakąkolwiek niezdolność do pracy.

Sąd uznał, że w sprawie nie ma podstaw do dopuszczania kolejnej opinii biegłych. Wskazać bowiem należy, iż opinia biegłych z dnia 31.10.2013r. była tylko opinią uzupełniającą, odnoszącą się do twierdzenia J. M. (1) o jej całkowitej niezdolności do pracy.

Biegli wcześniej (w kwietniu 2013r.) sporządzili opinię główną, w której uznali odwołującą za osobę częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od wstrzymania renty do dnia 31.03.2014r. W opinii głównej biegli uzasadnili ten wniosek a ZUS wówczas nie zgłaszał zastrzeżeń do tej opinii.

Zdaniem Sądu opinia biegłych, główna oraz uzupełniająca, jest miarodajna dla oceny stanu zdrowia odwołującej i może stanowić podstawę wyrokowania. Biegli w opinii głównej wskazali schorzenia kręgosłupa, na które cierpi J. M. (1) na skutek doznanego przez nią wypadku przy pracy, określili ich rodzaj i stopień nasilenia. Wskazania biegłych zostały oparte na materiale dowodowym w postaci dokumentacji medycznej, w tym badaniu TK kręgosłupa oraz badaniu przedmiotowym odwołującej i zawierają logiczne wnioski. Biegli są specjalistami ze swojej dziedziny a ich wiedza i doświadczenie dają podstawy, aby uznać ich opinie za rzetelną i wiarygodną.

W opinii uzupełniającej biegli wskazali natomiast, dlaczego ich zdaniem odwołująca nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd w oparciu o powyższe opinie ustalił, że J. M. (3) jest osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, a jej stan zdrowia nie poprawił się w stosunku do okresu sprzed lutego 2013r. kiedy to pobierała rentę.

Z tych względów Sąd na mocy art. 477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał J. M. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres wskazany przez biegłych, tj. od daty wstrzymania jej renty (01.02.2013r.) do 31.03.2014r.

Odwołująca domagała się przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i renty na okres do 31.10.2014r. Ponieważ jednak zgodnie z opinią biegłych nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy a biegli jako datę końcową niezdolności podali 31.03.2014r., Sąd na podstawie art. 477¹⁴§2 kpc oddalił odwołanie w w/w zakresie.

Stosownie do treści art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującej prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego co do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010r., II UK 330/09, LEX 604220). W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie zaistniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującej prawa do renty już na etapie postępowania przed ZUS. J. M. (1) domagała się przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy a odwołanie w tym zakresie zostało oddalone, podobnie jak żądanie przyznania renty na okres po 31.03.2014r. Nadto biegli orzekający częściową niezdolność do pracy opierali się na nowych wynikach badań, tj. badaniu TK kręgosłupa.

Reasumując należy uznać, iż organowi rentowemu nie można przypisać odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu świadczenia.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.